בס"ד

השגחה פרטית

עולם של **אמונה**. חיים של **בטחון**

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת וישלח - י"ח בכסליו תשפ"ז ✕ **עלון 219**

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

פירעון ההלוואה שהגיע כהרף עין

יושב משה מוכר הבגדים לפני הצדיק המקובל רבי חיים שאול הכהן דוויק, מגאוני ירושלים של מעלה, ומגולל בפניו את צערו: עבדאללה הסוחר הערבי מתעכב מלפרוע את הלוואתו, וכסף לכלכל את בני הבית - אין...

בדירתו הקטנה והצנועה שבשכונת 'בית ישראל' הירושלמית, ישב הצדיק המקובל רבי חיים שאול הכהן דוויק והגה בתורה הקדושה. ספרים על גבי ספרים נערמו תמיד במגדל גבוה על גבי שולחנו הקטן, ורבי חיים שאול רוכן בעיון רב, מתעמק בלימודו בחשק רב ובריכוז.

דפיקה נשמעה בדלת. רבי חיים שאול התנער מלימודו העמוק ופנה לראות מי בפתח.

משה, מתושבי ירושלים העניים, עמד על שפת הדלת ופניו מלאות עצב ודאגה.

הכניס הרב את משה פנימה לתוך הבית, והזמינו בלבביות לשבת ולהשיח את אשר על ליבו.

משה התיישב ומיד פרץ בבכי מר.

"כבוד הרב, בוודאי יודע כבודו כי עוסק אני לפרנסתי במכירת בגדים ישנים. מוכר אני אותם לאלו שאין בידם ממון לקניית בגדים חדשים. בעד פרוטות דלות אני מוכר את הבגדים הישנים, ומרוויח לירות בודדות כדי מחייתי..."

"חלק מהמסחר שלי נעשה עם סוחר ערבי בשם עבדאללה, שמדי פעם מוכר לי בגדים ישנים. והנה, זמן רב ביקש ממני אותו עבדאללה שאלווה לו סכום כסף. הוא כה חזר והפציר, עד שלפני פרק זמן - הסכמתי, ונתתי לו סכום נאה שהיה אצלי..."

"כבוד הרב", התגלגלו הדמעות מעיניו של משה מוכר הבגדים, "עבדאללה מתעכב מלשלם את החוב, ובגין כך הגעתי למצב קשה. כרגע אין לי בכיס אפילו פרוטה אחת. כל הכסף שהיה אצלי נמצא בידיו של הערבי! מה אעשה?!"

"מדוע אינך מבקש ממנו שיחזיר?" שאל רבי חיים שאול.

"ודאי שביקשתי!" ענה משה, "אבל הערבי אמר שאין לו כעת כסף, ובמקום זאת נתן בידי משכון - תכשיט של אשתו, שיהיה אצלי עד אשר יחזיר את החוב. מאז עבר זמן רב, החוב עדיין לא שולם, ועבדאללה נעלם ואיננו..."

"אולי תמכור את התכשיט ותקבל עבורו כסף?" הציע הצדיק.

"חשבתי על הרעיון הזה, כבוד הרב", ענה מוכר הבגדים, "אבל התכשיט הזה לא שווה הרבה, ועולה פחות ממחצית החוב. לא כדאי לי למכור אותו. אך מצד שני, ביתי ריק, ואין לי כסף לקנות מזון לילדיי הרעבים..." נאנח משה ושוב פרץ בבכי.

רבי חיים שאול שקע במחשבות. ליבו הרחום כאב מאוד לשמע צרתו של משה. אחרי כמה דקות פתח ואמר:

"הקשב נא היטב משה אהובי! אל תיפול ברוחך. התמלא בביטחון בד' יתברך, שבוודאי יושיעך וישלח בקרוב את הממון שאתה ממתין לו. הרגע את עצמך, והאמן שד' מנהיג אותך וידאג לכל מחסורך. בד בבד, עצתי לך היא שתלך אל הכותל המערבי, מקום שלא זזה ממנו השכינה. התפלל שם מעומק ליבך, ובוודאי תראה ישועה..."

ואכן, כעבור זמן מה ניצב היה משה לפני שריד המקדש, סמוך אל האבנים הקדושות וגופו מרטיט בבכי:

"ריבונו של עולם! כל הכסף והזהב שבעולם - שלך הוא. אנא ממך, שלח לי את כספי שנתון בידיו של הגוי..."

ובאותה שעה, בביתו של עבדאללה...

"היכן הוא התכשיט שלי?!" הרעידו קולותיה של אשת עבדאללה את קירות הבית. "מדוע דווקא את התכשיט הכי מובחר שלי בחרת לתת כמשכון ליהודי?! החזר לי אותו עכשיו!!!"

עבדאללה ניסה להרגיע את אשתו הכועסת. "אני חייב ליאהוד הרבה כסף. אין לי איך להחזיר לו את הסכום הזה כדי לפדות את התכשיט... הכסף שלו שווה הרבה יותר מהתכשיט שלך..."

אבל האישה ברוב זעמה, לא רצתה אפילו להקשיב. "לא מעניין אותי מה העסקים שלך עם היאהוד הזה! אם אתה לא מביא לי את התכשיט היום - אין לך למה לחזור הביתה!" סיימה בקול מאיים.

לעבדאללה לא היתה ברירה. הוא הלך לחנותו הקטנה של משה וביקש את משכונו, אולם משה ענה לו בקול שלו ובנימה נחרצת, כי אם לא יוחזר כל הסכום עד תום - התכשיט ייוותר אצלו.

בלית ברירה יצא עבדאללה, טרח והתרוצץ עד שעלה בידו להשיג את הסכום הגדול, והביאו למשה מוכר הבגדים.

כלא מאמין ספר משה את המטבעות במתינות. כשסיים, הכניס את הכסף לכיסו והחזיר לעבדאללה את התכשיט.

"שוקראן, שוקראן", מלמל הערבי בקול נכנע ונמלט מהמקום.

נרעש ונרגש שב משה לבית הצדיק רבי חיים שאול הכהן דוויק, והודה לו מעומק ליבו.

ענה הצדיק ואמר:

"אל תודה לי! כי בזכות הביטחון שלך בבורא יתברך, ובזכות תפילתך בלב שבור במקום המסוגל, נושעת! זהו כוחם של אמונה וביטחון, וזהו כוחה של תפילה!..."

בהשגחה

יכול להיות שהוא מוצלח יותר, אבל בן זה בן.

לפעמים עולות לאדם מחשבות: למה שהקב"ה ייתן לי? מי אני בכלל?

הסיפור הבא ממחיש לנו עד כמה זו שאלה שלא אמורה להישאל בכלל.

וכך סיפר לי יהודי:

יש לי עסק כבר הרבה מאוד שנים. יש לי עובד מוצלח, שעזר לי ועוזר לי הרבה מאוד. ברוך ה', התברגתי ואני רוצה לעזוב את העסק. התחלתי בתהליך של העברת העסק לאחד מבניי, שנראה לי המתאים ביותר לתפקיד.

לאט לאט הבן נכנס לעסק ומתחיל לקחת על עצמו את תפקידי בניהולו.

יום אחד אני רואה את העובד שלי עם פנים נפולות. ביקשתי ממנו להיכנס אליי ושאלתי אותו: "מה קרה?"

העובד עונה לי: "אני שבור מזה שהכנסת את הבן שלך ולא אותי".

לא ידעתי מאיפה זה נופל עליי. מה הוא חושב, שאכניס את העובד במקום הבן?

ניסיתי להסביר לו, אבל הוא פשוט לא הבין אותי. הוא ניסה להסביר עד כמה הוא עובד מסור, כבר כל כך הרבה שנים, ושאל: "למה שלא תיתן לי את ניהול העסק?"

עד שפשוט אמרתי לו: אתה לא מבין שבן זה בן? הוא בן שלי, ואתה לא בן שלי.

יכול להיות שאתה מוצלח ממנו, מוכשר ממנו ואפילו טוב ממנו, אבל בן זה בן.

לא שואלים שאלות למה אבא נותן לבן.

כשבאים לבקש מהקב"ה, זה לא מפני שמגיע לנו, ולא מפני שאנחנו טובים. זה רק מפני שאנחנו בנים שלו.

ובן, כשהוא מבקש - האבא נותן.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.
רוצים לגלות שלווה ובטחון בכל יום מחדש? **התחברו ל'קו השגחה פרטית' 6176* או 02-30-11-300**

רק בין הסדרים

מדבר ר' ח. ש. ממודיעין עילית:

ברוך ד', זכיתי להיות אברך כולל. לצד עיסוקי העיקרי - לימוד התורה הקדושה, אני מוכר מוצר מסוים לאברכים. לשם כך יצרתי קשר עם סוכן מסוים. זה אוהב שעונים לו לטלפון מיד כשהוא מתקשר, ובאופן כללי צריכים לדעת איך מדברים איתו כדי להשיג ממנו את המוצר הטוב במחיר הזול.

ברוך ד', אני עובד איתו כבר תקופה ארוכה, ומשתדל שהוא יהיה מרוצה כדי שישתלם לו להמשיך לעבוד איתי. כדי למנוע אי נעימות, הודעתי לו מראש שבשעות הערב, בין שמונה וחצי לתשע וחצי, אינני משוחח כלל בטלפון. זו שעה שבה אני מוסר שיעור בכולל אברכים, ואז אי אפשר להשיג אותי. "נדבר קודם או אחר כך", סיכמתי איתו, והוא הבין זאת.

ההתנהלות מול הסוכן היא שאני מזמין אצלו כמות של מוצרים, והוא מארגן הכול ומגיע עם המוצרים. ברגע הזה אנחנו מוכרחים להיפגש. אם אני לא נמצא בשטח, הוא יכול להחליט שהוא לא עובד איתי.

באותו יום היה הסוכן אמור להגיע. חיכיתי לו והוא לא בא. שעת השיעור הגיעה, והוא עדיין לא בא. מה אעשה עכשיו? לוותר על השיעור ולחכות לסוכן, או לוותר על הסוכן ולמסור את השיעור? בחרתי באפשרות השנייה, כיביתי את הטלפון ופניתי לשיעור. זה דרש ממני כוחות נפש, וביטחון אמיתי בד' שבוודאי לא אפסיד מהקביעות.

אחרי השיעור פנה אליי ראש הכולל ואמר לי שהוא רוצה לתת לאברכים במתנה את המוצר שאני משווק. מדובר בכמות גדולה, והעסקה תכניס לי רווח יפה. התרגשתי מאוד. ראיתי בכך את יד ד', שראה את התגברותי.

התקשרתי לסוכן, והוא לא הזכיר מילה על כך שלא עניתי לו לשיחה. דיברנו על ההזמנה החדשה, וברוך ד' הקשר נמשך והרווח גדל.

ברוכים הבאים והנמצאים

מספר ר' דוד ג. מבני ברק:

בלילה של נר שלישי ישבנו מול הנרות, והיה לנו טוב מאוד עם ארוחת ערב נעימה ופשוטה. לא חיפשנו אוצרות. היו סופגניות שנשארו מאתמול, וחלק מהילדים התלהבו מהן. האחרים העדיפו את המנהג של מאכלי חלב על פני מאכלי שמן. לבן וגבינה הניחו את דעתם לגמרי, ופלפל לקינוח נחשב ממש לרעיון מוצלח.

כל זה היה טוב עד לצלצול הטלפון. אחי היה על הקו. "מה נשמע?" הוא שאל וענה מיד, "אנחנו עכשיו בדרך אליך".

"אלייך?" תמהתי.

"כן, אליך. אתה לא חושב שהגיע הזמן שניפגש ונשוחח קצת? שהילדים שלי ישחקו עם הילדים שלך, ואנחנו נעביר חוויות מהקורות אותנו מחג הסוכות ועד עתה?"

"זה נשמע נפלא מאוד", אמרתי לאחי, "בדיוק לא הייתה לנו שום תוכנית מיוחדת להיום, אבל אין לי מה להגיש".

"להגיש? מי צריך להגיש? העיקר שנתראה. אנחנו לא צריכים כלום".

"תשמע", הסברתי לאחי, "אמנם אתה לא צריך לאכול, אבל אני צריך להגיש. אצלי בבית אוהבים לכבד את האורחים בדברים טובים. בוא נדבר על מחר, ועד אז נתארגן כהוגן ושנינו ניהנה".

"מחר מאוחר", ענה האח בפתגם השגור, "אני לא יכול לעשות אחורה פנה, אנחנו בתוך הרכב. כולם כבר משתוקקים לפגוש אתכם".

הוא קבע עובדה, אבל ידעתי שגם אם אני מסתדר עם אחי ויכול להחליף איתו כמה חיוכים לבביים במקום לביבות, אשתי מסתדרת עם זה הרבה פחות. חייבים לארגן משהו, אפילו קטן. צריך לחלק איזה דבר שישמח את הילדים וייתן הרגשה שהיה שווה לנסוע עד אלינו. דווקא מפני שאיננו נפגשים כל יום, צריכים סעודה ולגימה לקירוב הלבבות.

מה עושים? הרמתי עיניים לשמיים. "ריבונו של עולם", ביקשתי, "אני מבקש שלום ואחדות, שהביקור יהיה מוצלח ושיהיה לנו מה להגיש. תשלח לנו רעיון טוב, תסדר לנו משהו". ככה ביקשתי בתפילה קצרה, כי לארוכה לא היה זמן, ופניתי לבדוק מה יש למקרר שלנו להציע.

ברגע הזה נשמעה דפיקה על הדלת. לא, זה לא אחי ומשפחתו. אני פותח את הדלת, ובפתח משלוחן פיצה. "זה בשבילכם!" הוא אומר. מניח שני מגשי פיצה גדולים ושני בקבוקי קולה, והולך.

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הבטחון

לה. הפרק השלישי (פ)

התחדשות דברים: או בגלל גזירת הבורא, או בגלל סיבות ואמצעים, קרובים ורחוקים, שגם הם - גזירת הבורא.

דוגמה לכך: שאיבת מים מבור עמוק על ידי סיבות קרובות ופשוטות - או באמצעים מורכבים, סיבות רחוקות, שכולם תלויים זה בזה והכול תלוי בגזירת הבורא ובהזמנתו כל סיבה ואמצעי.

וְהַסִּבּוֹת הַקְּרוֹבוֹת: מַיִם שׁוֹאֲבוֹת. מֵהַבּוֹר בַּגַּלְגַּל בְּכֵלִים הַשּׁוֹאֲבִים
וְהַסִּבָּה הָרְחוֹקָה: קְשִׁירָה חֲזָקָה. מֵהַבְּהֵמָה לַגַּלְגַּל לְהוֹבִילָהּ מְסוֹבְבִים
וְהַסִּבּוֹת וְהַמְצוּעִים: חִבּוּרִים מַגָּעִים. בֵּין הָאָדָם וְהַכֵּלִים נִצָּבִים
הַבְּהֵמָה וְהַגַּלְגַּלִּים. הַחִבּוּרִים וְהַחֲבָלִים. כֻּלָּם יַחַד בְּסֵדֶר מֻקְצָבִים
וְאִם יִקְרֶה פֶּגַע - רֶגַע. בְּאַחַת מִן הַסִּבּוֹת הַמְסוֹבְבִים -
לֹא יִגָּמֵר הָעִנְיָן. לִשְׁאֹב מֵהַבּוֹר וְהַמַּעְיָן. כִּי יַחְדָּו הֵם מְשֻׁלָּבִים
וְכָךְ כָּל הַבְּרִיאָה. הַנַּעֲשֵׂית בִּיצִיאָה. לֹא תִתָּכֵן מֵאֲנָשִׁים מְעֹרָבִים
רַק בִּגְזֵרַת הַבּוֹרֵא. שֶׁמַּזְמִין וְקוֹרֵא. כָּל הַסִּבּוֹת וְהַנְּתִיבִים
לוֹ עֲלִילוֹת. הָעֲלִילִיּוֹת וְהָעִלּוֹת. "סִבָּה מֵעִם ד'" קְצָבִים
וּבְאֵין הַסִּבּוֹת. שֶׁמְּשָׁמְמִים קְצוּבוֹת. דְּבָרִים חֲדָשִׁים יִהְיוּ נֶעֱכָּבִים

מה זה צריך להיות?! טעות?! אני מתקשר לחנות הפיצה ושואל למי התכוונו לשלוח את הכבודה. "אליכם!" עונה לי המוכר בחנות, קורא באוזניי את שמי ואת כתובתי.

"מי הזמין את זה?!"

המוכר נקב בשמו של ידיד שלי.

התקשרתי לידיד, והוא נשמע ממש מרוצה. "אה! מה אתה אומר על הפיצה?"

"בשביל זה התקשרת? למה פיצה?"

"למה לא?! רציתי להכיר טובה. כל כך הרבה עזרת לי עם החנות".

נכון. לפני כמה חודשים פתח ידידי חנות נעליים ושאל ממני עצה ותושייה. ברוחב לב נתתי לו כל מיני עצות, אזהרות וכללים של עשה ולא תעשה. הפניתי אותו לבעלי מקצוע שיסייעו לו, והוא אכן נעזר והצליח, ברוך ד'. עתה החליט להכיר טובה ולשלוח לנו ארוחה משפחתית מפוארת בנר שלישי של חנוכה, רגע לפני שההפתעה של אחי צונחת לנו כאן בסלון.

כשאחי הגיע הוא תמה מאוד. הרי אמרתי שאין לנו שום דבר להגיש, אז איך פתאום מופיעים על השולחן בסלון מגשי פיצה ובקבוקי קולה, בדיוק מה שטעים לכל הילדים, ומתאים כל כך לאירוח השובב של אחי הנכבד?

אמרתי לו: "ד' שלח לנו את זה, כי הוא כל כך אוהב שבני משפחה נפגשים באחדות ובאחווה!"

תחת כיפת השמיים

מספר חיים ד. מביתר עילית:

לפרנסתי אני עוסק בשיפוצים ובבנייה קלה. ביום ראשון התחלתי בפרויקט של סגירת מרפסת. אחרי שהכנתי את המרפסת לבנייה, ביום שני הגיע השלב הבא: להעלות את דפנות הפנלית למרפסת. הגיע מנוף, ובעבודה מחושבת וזהירה הונחו הדפנות זו על גבי זו על רצפת המרפסת, תחת כיפת השמיים.

באופן אחסון שכזה, הגבס מהסוג שאני עובד איתו אינו נגד מים. אם יורד עליו גשם, הוא מתפורר ומתקלקל. אי לכך ביררתי את תחזית מזג האוויר, וכששמעתי שלמחרת, יום שלישי, עתיד לרדת גשם, תכננתי להגיע למחרת ולהספיק לכסות את הפנלית כראוי. באותו יום כבר לא יכולתי לעשות זאת, כי השעה התאחרה ואצה לי הדרך: היה לי חשוב להגיע לבית המדרש בזמן, כדי לשמור על העת הקבועה שלי ללימוד התורה.

בתשע בערב התברר כי הגשם הקדים. אני שומע את הגשם דופק על החלונות, והפלאפון שלי מכובה. שעת שיעור עכשיו, קביעת עיתים לתורה. זה החמצן של היום, אלו הרגעים הגדולים שבהם אני מתחבר כל פעם מחדש לנותן התורה. המאבק הפנימי יוצר ברקים ורעמים משלו. להפסיק ולנסות להשיג את בעל הבית כדי שיעשה משהו? ללכת בעצמי לבית המשפחה שבה מונחות הדפנות, ולכסות אותן כראוי? הרי אם הגבס יתקלקל זה יהיה הפסד עצום!

בסופו של מאבק אני שם את מבטחי בבורא יתברך, מתחזק בכך שהוא יודע טוב מאוד איפה אני נמצא עכשיו ואיפה חומרי הבנייה, מבקש שישמור עליי ויברך את מלאכתי, וממשיך ללמוד.

אחרי השיעור מתקשר אליי בעל הבית ואומר לי, "ראיתי שמתחיל לרדת גשם, ולכן כיסיתי הכול בניילון". הוא עשה עבודה יפה ברוך ד', והכיסוי הועיל.

בבוקרו של יום שלישי עדיין המשיך הגשם לרדת, וכך גם אחר הצוהריים. בהמשך הצלחתי להעביר את כל הגבס אל שטח מקורה, ואז גיליתי כי פלטות הגבס נותרו שלמות, ללא שום נזק. כלום. וזאת - ללא טרחה מציד.

בזכות התורה הקדושה ובזכות הביטחון בד'.

<<<

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א

תשלים עם המצב

הגיע אליי יהודי, עגום כולו. שמחת ה'בר מצווה' של בנו מתקרבת, ואין לו מושג איך ישלם את העלויות הגבוהות של האירוע. הוא הוסיף ופירט, שלא רק את השמחה המתקרבת אין לו כיצד לשלם: הוא מתמודד רבות עם עול הפרנסה, חי ללא שטרות הנראים לעין. אין לו כסף לשום דבר, ולמרות עבודתו בענייני אמונה - כלום לא זז. הכיס ריק, וכמוהו גם חשבון הבנק.

"תצחק", הצעתי לו. "תתחיל לצחוק על המצב. תאמר שלא אכפת לך האם יש מימון לאירוע, או אין. שלא אכפת לך מה טוען הבנקאי. שמקסימום לא תהיה שמחת בר מצווה. מי אמר שחייבים? אם אין, וכך גזר הבורא - אז אין. אם הקדוש ברוך הוא החליט שלא יהיה איך לשלם את השמחה - אז לא יהיה. תשלים עם רצון הבורא".

עשרים וארבע שעות לאחר שקיבל את ההצעה, הוא קיבל שיחת טלפון. תורם ביקש להעביר לו כרטיס אשראי פתוח לכל ההוצאות הנצרכות. שבוע אחר כך, תורם נוסף העביר לו סכום כסף, וכמה ימים לאחר מכן הוא קיבל סכום נוסף ממקור אחר.

זה הכוח של הצחוק. במקום לבכות על המצב הנורא - נצחק עליו ונשלים עם העובדה שכך הוא רצון הבורא. כשנעשה זאת - נראה נפלאות.

במקרה אחר פנה אליי תלמיד והתאונן כי בנו מצוי בתקופת השידוכים, אולם הם לא מקבלים הצעות. רק תשובות שליליות מגיעות. המצב כואב ביותר.

גם לו הצעתי שישלים עם זה. "תזכיר לעצמך שבנך עזוב. שלא רוצים אותו כי כך עלה במחשבה לפני הבורא. שזה מה שטוב בעבורו. שזה מה שנכון לכם".

חלפו כמה ימים של אמונה בכך, ופתאום טלפון. שדכן על הקו. ההצעה האחרונה, זו שכבר ירדה מהפרק, חוזרת לשולחן. המדוברת שינתה את דעתה, והמשפחה מעוניינת לקדם את השידוך.

זהו כוח אדיר, שאדם 'מצפצף' על המצב ולא מתפעל מההרגשה הראשונית, אלא מאמן את עצמו להשלים עם המצב, לשמוח בו, ולהאמין שזה תפקידו כרגע. והקב"ה יעזור לו.

לא משכך כאבים

בעלי התעורר בבוקר עם כאבים עזים בבטן, מה שהקפיץ אותו לחדרו של הרופא, שבהשגחה פרטית עבד באותה עת. המזכירה אישרה לו כניסה בין התורים.

הרופא ערך בדיקה שגרתית, לא ראה סיבה לכאבים שפוקדים אותו, ושלח אותו הביתה עם מרשם לתרופות משככות כאבים.

למחרת בארבע לפנות בוקר הוא התעורר עם כאב שורף. כדור האקמול שנטל לא עזר במאומה, והוא נטל כדורים חזקים יותר, שאמורים להשפיע ולהרגיע אף כאבים עזים של אחרי ניתוח.

הכדור השפיע מעט, אך שעתיים נוספות עברו והחלה מסכת של ייסורים. הכאב הרגיש כסכינים החותכות בבשרו. משכך הכאבים מהבוקר סיים את השפעתו, וגל נוסף של כאבים התחיל לפקוד אותו. הם לא נתנו מנוח, לא עזבו אותו משום מה...

לא נותרה ברירה אלא לנסוע לבית החולים.

בעקבות הכאבים העזים שחש, הוא נכנס מיד בהגיעו - בתקווה שיתחשבו בו לאחר מעשה כשיתאר את דחיפות העניין, מה שאכן קרה בסופו של דבר, ושגם עליו צריך להודות...

אחרי שמיעת הסיפור ולקיחת דמים, החדירו לו בעירוי משכך כאבים עם השפעה חזקה במיוחד. אולם גם כעת ארך זמן רב עד שהחומר השפיע, וההקלה הגיעה רק אחרי שעה וחצי מאז הגעתו למיון!

בצילום לא הצליחו לראות בבירור את מקור הכאבים, ומכיוון שבדיקות הדם יצאו לא תקינות, לקחו אותו לצילום חוזר. כך התברר שיש לו אבן בכליות, ושהיא אף גרמה לזיהום בכליות!

אחרי מתן מנה ראשונה של אנטיביוטיקה דרך הווריד ומרשם לאנטיביוטיקה דרך הפה, וכן משכך כאבים חזק יותר מאקמול, נורופן ודומיהם, הוא שוחרר הביתה לחיים טובים ולשלום.

התברר למפרע שחייו וחיי כליותיו ניצלו בנס. אילו הכדורים להרגעה היו פועלים את פעולתם ומשככים את הכאב, הוא היה ממשיך בשגרת יומו בלי לקבל את הטיפול המיידי. איני רוצה לחשוב מה היה קורה לו היה הזיהום שבכליות ממשיך להתפתח...

הכאב שלא שכך היה שליח ההשגחה ממרום להצלתו.

(מתוך מדור 'לראות אמונה בעיניים')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגז כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

<<<

בין בורקס לסופגנייה

מספר ר' חיים ש. מבני ברק:

תפקיד קבוע יש לי בבית הוריי שיחיו: בכל יום שישי אני נכנס למגדנייה וקונה להוריי חלות ומיני מזונות. בתחילה התנדבתי לעשות זאת כי ממילא אני עובר בקרבת מקום, אז למה לא לבצע את הקנייה החשובה? אחר כך זה כבר הפך לנוהל קבוע, ואמא שלי כבר יודעת שאם יש שינוי בתוכנית, היא צריכה לעדכן אותי.

באותו יום שישי של תחילת כסליו, התקשרה אליי אמי ואמרה לי, "תוסיף לקנייה קופסה של רוגלאך בשביל השכנים. נולד להם תינוק ואני רוצה לשלוח להם קופסה כזאת".

"רוגלאך פשוטים?" שאלתי ברצוני להבין, "למה לא איזה טורט מרשים עם קרם עשיר?"

אמרה לי אמי: "זאת משפחה שנולד להם הילד השביעי למזל טוב. הילדים נמצאים בבית לבד עם האבא, ואין לי עניין שהמשלוח שלי ירשים אותם. אני רוצה לעזור להם, שכאשר כולם יגיעו הביתה ביום שישי באותה השעה, הם יאכלו וישבעו".

זאת אמא שלי שתחיה, שאינה מחפשת רק לסמן 'וי' על המשלוח לשכנה היולדת, אלא משקיעה מחשבה איך יהיה בכך סיוע של ממש. אמי תכננה לצרף למשלוח גם בגד קטנטן שרכשה לרך הנולד, ולהוסיף מכתב של איחול וברכה למזל טוב והרבה נחת.

הבנתי את הרעיון, ועם זאת, כשנכנסתי למאפייה תרתי אחר הרוגלאך היותר מרשימים. בכל זאת זהו משלוח לכבוד שמחה. ואז קלטתי כי יש חדש על המדף: סופגניות! כן כן, שמנות ועגולות, עמוסות שמן וריבה. התקשרתי לאמי ושאלתי האם לקנות את הסופגניות, והיא אמרה, "רעיון מצוין, ממש מקורי. קנה אחת לכל אחד".

קניתי שבע סופגניות, לאב ולילדים, במחיר של תחילת עונה. ארזתי אותן באריזה מתאימה, שקופה ומעניינת, והנחתי אותן יפה מעל המוצרים שאני קונה כל שבוע. אחר כך סיימתי את השליחות עד הסוף, ואחרי שאמי צירפה את המתנה והמכתב, הנחתי את המשלוח ליד הדלת של השכנים והלכתי לביתי.

כעבור כשעה קיבלתי מאמי טלפון מרגש. "איזה רעיון נפלא עלה בדעתך", היא אמרה, "ממש משמיים החלטת לקנות להם סופגניות".

התברר שהיא קיבלה טלפון נרגש מהיולדת בעצמה. זו סיפרה לה כי אבי המשפחה החליט לשלוח את אחד הילדים לקנות בורקס, כדי שיהיה מה לאכול לפני הנסיעה לסבתא שמתגוררת מחוץ לעיר.

הילד, משום מה, התעקש שהוא רוצה לקנות דווקא סופגניות. האב טען שזה יקר מדי ולכן קונים רק בורקס, אבל הילד התחיל לבכות, משרה אווירה בלתי נעימה על שאר הילדים, וכך יצא מהבית. ברגע שיצא, הוא הבחין בחבילה שהנחתי כמה דקות לפני כן.

"אבא, תראה!" אמר הילד מבעד לדמעות, "ד' שלח לנו סופגניות!"

האבא חשב שהילד מדמיין. לך תדע מה עובר בראש של ילד שנולד לו אח חדש.

אך לא. המגש מהמאפייה עמד שם, ואם לא המכתב, הם היו יכולים להיות בטוחים שאליהו הנביא הביא להם את זה.

אז כן, זה לא בדיוק היה אליהו הנביא, אבל שליח משמיים בוודאי הייתי.

שיחה כנגד שיחה

מדבר ר' י. ל. מאנטוורפן:

באנטוורפן יש חוק של הבטחת הכנסה. אם שני ההורים אינם עובדים, המשפחה מקבלת מהעירייה סכום נאה שמועיל לפרנסת המשפחה.

איני יכול לומר שאיננו עובדים, שכן אני לומד בכולל, וזו עבודה חשובה מאוד

שמחזיקה את העולם כולו. אשתי עוסקת יומם ולילה בצורכי הבית של משפחתנו הברוכה ברוך ד', אולם לפי ההגדרה היבשה אנחנו זכאים למענק שמאוד משמעותי עבורנו, בפרט לאור העובדה שאנו מתגוררים בדירה שכורה, וההוצאה החודשית גבוהה למדי.

סידרנו את העניין באמצעות הטפסים הדרושים. כל מי שמבין בעניין אמר לנו, שזהו עניין פשוט וחלק. פעם אחת מסדרים הכול, ואחר כך, כל חודש שולחים טופס מסוים אחד, והכסף נכנס כסדר, בלי שום עיכובים.

אז אמרו.

בפעם הראשונה הכסף אכן נכנס יפה, וכך גם בפעם השנייה. אבל, בשלב מסוים הכסף הפסיק להגיע. עברו חודש ועוד חודש, איכשהו הסתדרנו בקושי רב, ובינתיים עשינו השתדלות. גם אני וגם נוות ביתי ניסינו את מזלנו בפנייה טלפונית לעירייה. פעם אני התקשרתי ופעם היא התקשרה, והתוצאה הייתה זהה: לפעמים לא ענו בכלל, ופעמים אחרות היה נשמע שענו וטרקו מיד את הטלפון. דרך אחרת לסדר את העניין לא הייתה לנו, ואנחנו כבר שיווענו לישועה.

באותו יום שמעה אשתי סיפורים בקו השגחה פרטית. אחד מהמספרים סיפר על כך שהוא התחזק בברכת המזון וראה ישועה גדולה ועצומה בעניין הפרנסה. החליטה אשתי להתחזק בעניין, וכבר באותו יום, ועל אף שהיא אינה רגילה ליטול ידיים על פרוסת לחם, היא החליטה כי מעתה תשתדל ליטול ידיים לסעודה, לברך 'המוציא' ולאחר מכן להודות ולהלל בברכת המזון.

לחיזוק מיוחד זימן לה הקב"ה, שגם אמה הגיעה אלינו באותו יום לסעוד ארוחת צהריים, ואשתי הציעה גם לה את הסגולה של ברכת המזון - ליטול ידיים ולברך כהוגן.

בעת הארוחה אמרה אשתי, "עכשיו השעה שתיים, וזו שעה שמתאים להתקשר למשרד".

כמו תמיד היא התקשרה, ובסוף המתנה ארוכה, הטלפון נטרק.

"נו טוב", אמרה נוות ביתי באמונה תמימה, "זה היה לפני שבירכנו. עכשיו נברך, והעניין יסתדר".

היא פנתה אליי ואמרה לי, "אנחנו הולכות לברך ברכת המזון, ובבקשה תתקשר למשרד בזמן הברכה".

הסכמתי. בעזרת הנשים ישבו ובירכו במתינות ובכוונה, ובמקביל התקשרתי למספר שכבר כל כך הרבה פעמים התקשרנו אליו ולא קיבלנו מענה.

צליל חיוג, עוד אחד, והנה, הלא ייאמן קרה: ענו לי לטלפון! קול אנושי שאל במה אפשר לעזור. הסברתי את העניין, והפקיד בדק ומיד ענה כי כל הטפסים נמצאים, ומחר כבר אראה את כל הכסף בחשבון.

עד שהשתיים סיימו לברך ברכת המזון, העניין כבר סודר במהירות מפתיעה. הרי בדרך כלל, גם אם עונים מיד - לא תמיד מוצאים את הטפסים, ואומרים להתקשר שוב. וגם אם הטפסים נמצאים, חולפים כמה ימים ואף שבוע עד שהכסף מגיע. ואילו כאן, הכול התרחש בזה אחר זה, בשיחת טלפון אחת, במקביל לשיחת ההודיה והבקשה של ברכת המזון.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבוטחים בהשם

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

לכבוד מערכת 'השגחה פרטית', שלום וברכה.

יישר כוח עצום על החיזוק האדיר העולה ממפעלכם הנשגב. אשמח לשתף את הקוראים הנכבדים שליט"א בסיפור שאירע עימנו, ובו רואים את השגחתו המובהקת של הבורא:

אשתי נסעה לבקר את בננו בישיבה הממוקמת במרחק רב מביתנו. כשהגיעה לישיבה, לא מצאה אותו. היא ביקשה לקרוא לו, אולם כל המתבקשים שבו בידיים ריקות. לא מוצאים את הבן.

בצר לה, התקשרה אליי ושאלה מה עליה לעשות - האם להמתין, או להתייאש ולשוב בלי לפגוש בו. עודני חוכך בדעתי, מופיע על הצג מספר הטלפון של הישיבה. בני מתקשר אליי!

עברתי לשיחה עימו, הודעתיו על ההפתעה שממתינה לו, וביקשתי שיצא לרחבת הישיבה כדי לפגוש באמו.

מאוחר יותר ביררתי מדוע התקשר אליי בדיוק ברגע המתאים. לתדהמתי, טען בני שהשארתי לו הודעה שיחזור אליי בדחיפות.

את ההודעה השארתי יום קודם לכן, כשרציתי לבשר לו על אירוסי בת דודה. והנה הוא קיבל את ההודעה ברגע המתאים, ויצר עימי קשר בשנייה המדויקת בה חיפשנו אותו בדחיפות כדי שהביקור של אשתי יצא לפועל...

תודה רבה על כל החיזוק באמונה שנגרם בזכותכם!
אהרן פרידמן, אלעד

הַפֶּתֶק מְיֹעָד אֵלַי!

מְסַפֵּר יְהוֹשֻׁעַ רֶכְנִיצֵר מִירוּשָׁלַיִם:

יוֹם אֶחָד, כְּשֶׁהָלַכְתִּי הַבַּיְתָה בְּחָזוֹר מִתַּלְמוּד הַתּוֹרָה, נִתְקְלוּ עֵינַי בְּפֶתֶק שֶׁהָיָה תָּלוּי לְיַד הַמַּכְשִׁיר שֶׁל הָרַב קַו.
אֲנִי יֶלֶד שֶׁאוֹהֵב לְנַצֵּל אֶת הַדֶּרֶךְ לְמַחְשָׁבוֹת וְהִרְהוּרִים. בְּדֶרֶךְ כְּלָל אֵינִי מַבְחִין בְּמוֹדְעוֹת רְחוֹב, וּבְוַדַּאי לֹא בִּפְתָקִים קְטַנִּים. אַךְ הַפַּעַם, 'מִשּׁוּם מָה' קָרָאתִי אֶת הַכָּתוּב, וְנִדְהַמְתִּי!
הַפֶּתֶק הוֹדִיעַ שֶׁנִּמְצָא רַב קַו, שֶׁעָלָיו מוֹפִיעַ שְׁמָהּ שֶׁל אֲחוֹתִי!
מִיָּד הוֹצֵאתִי דַּף וְעִפָּרוֹן וְרָשַׁמְתִּי אֶת מִסְפַּר הַטֵּלֵפוֹן, וּכְשֶׁהִגַּעְתִּי הַבַּיְתָה הִתְקַשַּׁרְנוּ וְשָׁמַעְנוּ שֶׁאָכֵן, הֵם מָצְאוּ אֶת הָרַב קַו שֶׁל אֲחוֹתִי, שֶׁאֲנִי אֲפִלּוּ לֹא יָדַעְתִּי שֶׁהוּא אָבַד לָהּ.
נָסַעְתִּי אֶל הַמּוֹצְאִים לְהָבִיא אֶת הָרַב קַו, כְּשֶׁכָּל הַדֶּרֶךְ אֲנִי מוֹדֶה וְנִרְגָּשׁ מֵהַהַשְׁגָּחָה הַפְּרָטִית, שֶׁעַל אַף שֶׁאֵינִי רָגִיל לְהִסְתַּכֵּל בִּפְתָקִים, בְּכָל זֹאת כַּאֲשֶׁר יֵשׁ פֶּתֶק שֶׁמְּיֹעָד אֵלַי, ד' גּוֹרֵם לִי לַעֲצֹר וְלִקְרֹא.
אַתֶּם חוֹשְׁבִים שֶׁהַלֶּקַח מֵהַסִּפּוּר הַזֶּה הוּא שֶׁחָשׁוּב לִקְרֹא כָּל מוֹדָעָה בָּרְחוֹב? לְהֶפֶךְ! אוֹתִי זֶה הִרְגִּיעַ; אֵין צֹרֶךְ לִדְאֹג וְלַחְשֹׁב שֶׁאוּלַי הִפְסַדְנוּ מַשֶּׁהוּ שֶׁהָיִינוּ צְרִיכִים לִקְרֹא מַה שֶּׁחָשׁוּב שֶׁנִּקְרָא - ד' יְזַמֵּן לָנוּ בְּסִיַּעְתָּא דִּשְׁמַיָּא.

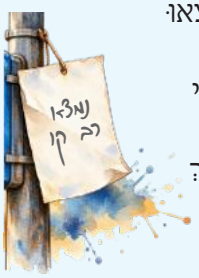

לָמָּה כֻּלָּם חִכּוּ לִי?

מְסַפֵּר שִׁמְעוֹן צֵ'צִ'יק מִבֵּית שֶׁמֶשׁ:

בְּכָל בֹּקֶר אֲנִי נוֹסֵעַ לַתַּלְמוּד תּוֹרָה בַּהַסָּעָה. אִתִּי בַּתַּחֲנָה עוֹלֶה גַּם הַמְלַוֶּה שֶׁל הַהַסָּעָה.
הַנֶּהָג שֶׁל הַהַסָּעָה דַּיְקָן וְזָרִיז, וְאִם לֹא יוֹצְאִים מֵהַבַּיִת בַּזְּמַן - עֲלוּלִים לְהַפְסִיד אֶת הַהַסָּעָה.
בֹּקֶר אֶחָד יָצָאתִי בָּרֶגַע הָאַחֲרוֹן. הָיְתָה בִּי תִּקְוָה שֶׁאַסְפִּיק, אַךְ כְּשֶׁהִתְקָרַבְתִּי לַתַּחֲנָה וְרָאִיתִי מֵרָחוֹק שֶׁהָרֶכֶב שֶׁל הַהַסָּעָה עוֹמֵד שָׁם - הֵבַנְתִּי שֶׁכַּנִּרְאֶה הִפְסַדְתִּי הַיּוֹם.
בְּכָל אֹפֶן מִהַרְתִּי לְהִתְקָרֵב, וּכְשֶׁהִגַּעְתִּי רָאִיתִי שֶׁהָרֶכֶב עֲדַיִן חוֹנֶה!
הִגַּעְתִּי וְעָלִיתִי עָלָיו, מֻפְתָּע כֻּלִּי מֵהַהַמְתָּנָה. "מַה קָּרָה?" שָׁאַלְתִּי אֶת הַחֲבֵרִים שֶׁכְּבָר עָלוּ לִפָנַי, "לָמָּה חִכּוּ לִי?"
"לֹא חִכּוּ לְךָ..." חִיְּכוּ הַיְלָדִים. "מְחַכִּים לַמְּלַוֶּה, הַמְלַוֶּה שֶׁל הַהַסָּעָה אֵחֵר הַיּוֹם".
תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהֵם מַסְבִּירִים לִי אֶת סִבַּת הָעִכּוּב, עָלָה הַמְלַוֶּה. הָרֶכֶב פָּתַח בִּנְסִיעָה, וְהַמְלַוֶּה הִתְנַצֵּל עַל הָאִחוּר.
אוּלַי הוּא הִרְגִּישׁ שֶׁהוּא גָּרַם לָנוּ אִי נְעִימוּת, אֲבָל אֲנִי - שָׂמַחְתִּי. כָּל הָעִכּוּב הַזֶּה הֶרְאָה לִי וְהִזְכִּיר לִי שׁוּב, עַד כַּמָּה ד' אוֹהֵב אוֹתָנוּ וּמְגַלֶּה אֶת אַהֲבָתוֹ גַּם בַּדְּבָרִים הַקְּטַנִּים הָאֵלּוּ.

טָעוּת מִשָּׁמַיִם

מְסַפֵּר שְׂרוּלִיק בְּרַנְד מִמּוֹדִיעִין עִלִּית:

לִפְנֵי מִסְפַּר חֳדָשִׁים נֶעֶרְכָה בִּירוּשָׁלַיִם שִׂמְחַת שֶׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל מִשְׁפַּחַת הָאַדְמוֹ"ר שֶׁלָּנוּ. גַּם אֲנַחְנוּ תִּכְנַנּוּ לִנְסֹעַ לְשָׁם.
שְׁעַת הַהַתְחָלָה נִקְבְּעָה לִשְׁעַת צָהֳרַיִם, וְהָאוֹטוֹבּוּס מִמּוֹדִיעִין עִלִּית לִירוּשָׁלַיִם הָיָה אָמוּר לָצֵאת בְּשָׁעָה רֶבַע לְאַחַת.
אֲנִי טָעִיתִי וְחָשַׁבְתִּי שֶׁשְּׁעַת הַיְצִיאָה שֶׁלּוֹ הִיא אַחַת וָרֶבַע. וְכָךְ מָצָאתִי אֶת עַצְמִי עוֹמֵד לְבַדִּי בְּתַחֲנַת הָאוֹטוֹבּוּס, מִשְׁתּוֹמֵם עַל כָּךְ שֶׁאֵין סְבִיבִי יְדִידִים מֵהַחֲסִידוּת הָעוֹשִׂים אֶת דַּרְכָּם אֶל הַשִּׂמְחָה.
כַּמָּה דַּקּוֹת חָלְפוּ עַד שֶׁהֵבַנְתִּי אֶת הַטָּעוּת. אִם אֲחַכֶּה לָאוֹטוֹבּוּס הַבָּא, הֵבַנְתִּי, אַפְסִיד חֲצִי מֵהָאֵרוּעַ. וְאֶת זֶה מַמָּשׁ לֹא רָצִיתִי! כָּךְ עָמַדְתִּי וְלֹא יָדַעְתִּי כֵּיצַד לִנְהֹג.
לְפֶתַע צָפַר לִי נֶהָג מֵרֶכֶב שֶׁחָלַף בְּסָמוּךְ. הִכַּרְתִּי אוֹתוֹ: זֶה הָיָה דּוֹד שֶׁלִּי. הוּא שָׁאַל אוֹתִי הַאִם אֲנִי בַּדֶּרֶךְ לַ'שֶּׁבַע בְּרָכוֹת', כִּי גַּם הוּא בַּדֶּרֶךְ לְשָׁם וְיִשְׂמַח לָקַחַת אוֹתִי...
הַהַשְׁגָּחָה הַפְּרָטִית לֹא נִגְמְרָה בָּזֶה.
כְּשֶׁהִגַּעְנוּ לַמָּקוֹם, הִתְבָּרֵר לָנוּ שֶׁכָּל מִי שֶׁיָּצָא חֲצִי שָׁעָה לְפָנֵינוּ - לֹא יָכֹל לָרֶדֶת בְּסָמוּךְ לַכְּנִיסָה כְּמוֹ תָּמִיד, כִּי הַכְּבִישׁ הָיָה חָסוּם מִסִּבָּה שֶׁלֹּא הֵבַנְתִּי מַהִי. הַרְבֵּה אֲנָשִׁים נֶאֶלְצוּ לָלֶכֶת בָּרֶגֶל מֶרְחָק רַב.
וְאִלּוּ כַּאֲשֶׁר אֲנַחְנוּ הִגַּעְנוּ - הַכְּבִישׁ כְּבָר הָיָה פָּתוּחַ, וְהִגַּעְנוּ עַד לַמָּקוֹם מַמָּשׁ.

ילֶד יָקָר! רָאִיתָ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
שַׁתֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בַּסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ!

הִתְקַשֵּׁר לְקַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לִילָדִים: 02-30-11-901
הִכָּנֵס לִשְׁלוּחָה 4 (לְאַחַר בְּחִירַת הַשָּׂפָה) וְהַקְלֵט אֶת הַסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ.

פינת ההודעות

יְלָדִים יְקָרִים!
בְּכָל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹלֶה סִיפּוּר חָדָשׁ מֵאֵת הַמְחַנֵּךְ הַנּוֹדָע הָרַב קַלְמָן רוֹזֶנְגַּרְטֶן שְׁלִיט"א.
קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לִילָדִים: 02-3011901

אֵשׁ תַּחַת אֵשׁ

פֶּרֶק 3 מִתּוֹךְ 4

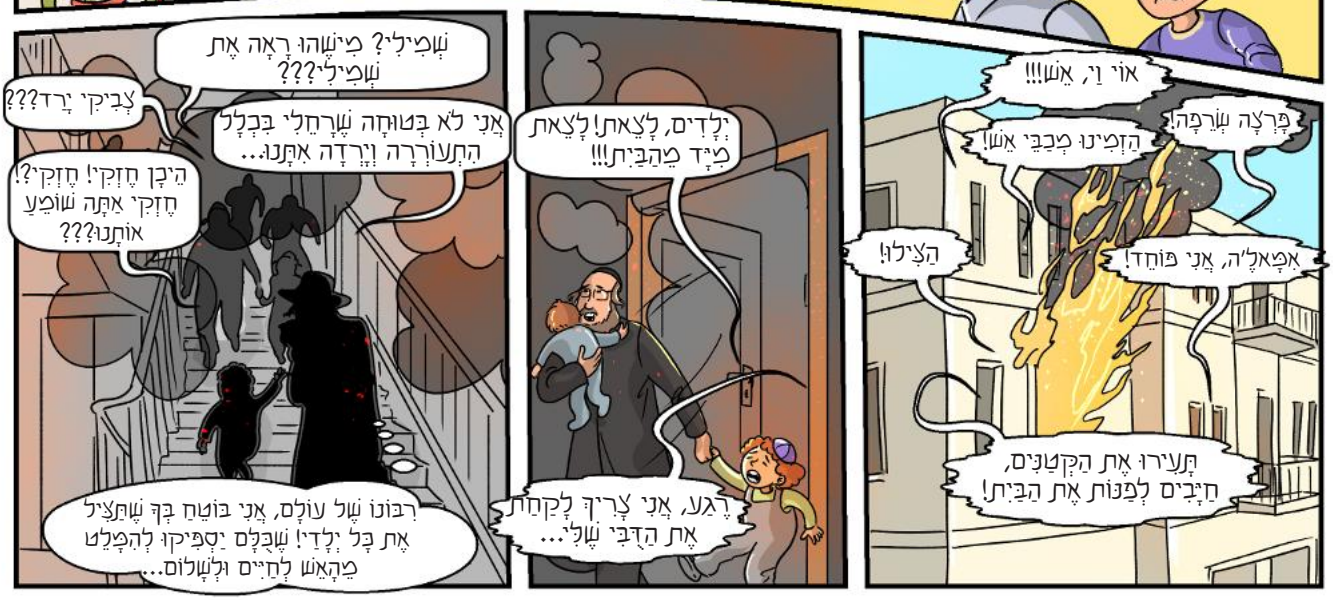

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- **המקום:** העיר בני ברק.
- **נקודת החלוקה:** בתי כנסת ובתי מדרש בעיר.

כבר בהגדה של פסח נקשר שמה של בני ברק בסיפורי ניסים, כשחכמי ישראל ישבו בה וסיפרו ביציאת מצרים כל אותו הלילה. דורות רבים חלפו מאז, ובבני ברק של ימינו, עיר התורה הנושאת את אותו השם, עדיין מספרים בנפלאות ד', והפעם מדי שבוע, בדפיו של עלון "השגחה פרטית".

בני ברק אינה נחה לרגע. בתי הכנסת ובתי המדרש מלאים מעלות השחר ועד שעות הלילה המאוחרות. מניין רודף מניין, ושולחנות הכניסה עמוסים בעלונים מכל הסוגים. ודווקא בתוך השפע הזה מצליח עלון "השגחה פרטית" לבלוט. לדברי המפיץ המתפללים מחפשים אותו במיוחד, והערימות הולכות ומתמעטות עוד לפני כניסת השבת.

מה מושך דווקא בו? אולי התשובה פשוטה. בעיר שבה לומדים אמונה מתוך ספרי המוסר והחסידות, העלון מביא את האמונה מתוך החיים עצמם: סיפורים אמיתיים של יהודים פשוטים, שראו בעיניהם איך יד ד' מכוונת כל פרט ופרט. אין בהם הרצאות ואין בהם דרשות ארוכות, רק עדויות חיות שכל אחד יכול למצוא בהן משהו מעצמו.

וכך, בעיר הנושאת את שמה של בני ברק הקדומה שבה ישבו חכמי ישראל וסיפרו בניסים כל הלילה, ממשיך עלון "השגחה פרטית" את אותה מסורת עתיקה. הוא מזכיר לכל קורא שהניסים לא נגמרו ביציאת מצרים, והם מתרחשים גם היום, בכל בית ובכל רחוב.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.
הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרי ההשגחה
סיפורים מפירות העשייה של הארגון

מספר הרב א' ז' ממודיעין עילית:

ברוך ד' המשפחה גדלה, והדירה הצטמצמה. במשך חודשים ארוכים חיפשנו דירה גדולה יותר, אך כל מה שראינו היה יקר מדי או רחוק מדי. כבר התחלנו להתייאש.

באחד מימי חמישי, כשהבאתי את עלוני "השגחה פרטית" לבית הכנסת הקבוע, ביקש ממני הגבאי טובה קטנה: גבאי של בית כנסת קטן מהרחוב הסמוך שאל האם אפשר להביא גם אליו כמה עלונים. לא הכרתי את המקום, אבל לקחתי חלק מהחבילה והלכתי לשם.

בבית הכנסת ישב יהודי מבוגר ולמד. כשהנחתי את העלונים הוא הרים את עיניו, לקח אחד ופתח איתי בשיחה. תוך כדי דיבור סיפר שהוא ורעייתו עוברים לגור ליד ילדיהם, ושהוא מחפש משפחה טובה שתשכור את דירתו, בלי מתווכים ובלי פרסום. "אני רוצה שבדירה הזו ימשיכו לחיות תורה", אמר.

ביקשתי לראות את הדירה. היא הייתה בדיוק בגודל שחיפשנו, במחיר שיכולנו לעמוד בו, ובמרחק דקות ספורות מבית הכנסת. כעבור שבוע חתמנו חוזה שכירות.

ביום המעבר עדכנתי את כתובתי החדשה לקבלת עלוני 'השגחה פרטית'. חשבתי לעצמי: חודשים חיפשתי את הדירה הזו בכל מקום, וההשגחה העליונה הביאה אותי אליה דווקא דרך חבילה קטנה של עלונים שלקחתי לבית כנסת שלא הכרתי...

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?
שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

- יצחק בן חנה גיטל רפואה שלמה נחת להוריו והצלחה בכל העניינים
- לזכות אליהו בן ר. שיזכה לישועה בקרוב ממש ויצליח בלימוד התורה

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שעון חורף	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	04:00	04:14	04:05	04:21	04:21	04:10
מוצאי שבת	05:14	05:15	05:13	05:16	05:19	05:14
מוצ"ש ר"ת	05:52	05:48	05:47	05:53	05:55	05:56

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
לכתובת B023011300@GMAIL.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.